

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 83.

Eyvende Session.

31te Møde.

Torsdagen den 17de Januar.

(Fortsat.)

Justitsministeren (fortsat): Jovrigt gjentager jeg, at jeg for mit Vedkommende ikke skal have noget imod, at de Bestemmelser, som indeholdes i Resolutionen af 8de October 1840, 2den Afdeling Nummer 8, blive ophjvede til Lov; men jeg kan, som allerede sagt, kun erklære, at jeg for mit Vedkommende Intet kan have derimod. Der er imidlertid endnu nogle Strøbemærkninger, jeg skal tillade mig at gjøre med Hensyn til de Foredrag, der ere holdte af forskellige af de ærede Folkethingsmænd. Naar saaledes den ærede Folkethingsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) yttrede, at det var forbudt at meddele Noget om, hvad der er passeret i Forligelsescommissionerne, saa er dette saa langt fra at være forbudt, at det tværtimod udtrykkeligt er besaalet. I den Anledning vil jeg for det Første henvise til, hvad den ærede Folkethingsmand for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kampmann) yttrede om Indholdet af Placaten af 23de Martz 1827; men for det Andet skal jeg anføre, at der er en udtrykkelig Bestemmelse derom i Forordningen af 10de Juli 1795; Det hedder i den 53de Paragraph: „I de Sager, hvor Noget anholder om beneficium paupertatis, eller processus gratuiti, skal Dvirigheden altid indhente Efterretning fra Forligelsescommissionen, om den Ansøgende har viist sig villig til at forlige Sagen i Mindelighed, paa billige Vilkaar, eller ikke“; og saa

tilføies der: „Denne Efterretning skal følge Dvirighedens Erklæring over Ansøgningen, for at komme i Betragtning ved sammes Afgjorelse; thi Kongen vil ikke, at trættekjære Mennesker skal forundes saadanne beneficia“. Dette staaer udtrykkeligen i Forordningen af 10de Juli 1795, og altsaa er der i det her paagjældende Tilfælde ingen Ulovlighed i at meddele Noget af det, der er yttret i Forligelsescommissionen. Naar den samme ærede Folkethingsmand yttrede, at det var en Ret, Ansøgerne eller Klagerne havde, at blive bekendte med de Erklæringer, der afgives over deres Ansøgninger eller Klager, da forholder dette sig, efter min Mening, ingenlunde saaledes. Hvorledes Ansøgninger og Klager, der indgives til Dvirighederne eller Ministeriet, afgjores; er Dvirighedernes og Ministeriets Sag. Det er under deres Ansvar, at disse Andragender og Ansøgninger afgjores, og det tilkommer dem at bestemme, hvilke Dplysninger de fordrer, forinden en Sag endelig afgjores; vedkommende Ansøgere eller Klager have kun den Fordring at gjøre, at deres Ansøgninger eller Klager afgjores paa en retfærdig Maade. En Ret for Ansøgerne eller Klagerne kan der ikke indrømmes at være tilstede. Der er endnu en Dtring af den ærede Folkethingsmand, med Hensyn til hvilken jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger. Han yttrede nemlig, at jeg, da denne Sag først var til Forhandling, ansførte, at Ministeriet stedse iagttag at indhente nærmere Dplysninger om de factiske Data, som vare ansførte i de afgivne Erklæringer, forsaavidt disse vare i Uoverensstemmelse med hvad der var ansført i Ansøgningen eller Klagen, og som ikke vare tilstrækkelig begrundede; men han tilføiede, at jeg ikke dengang udtalte mig om, hvorvidt det